

delov sveta. Sama pesem (*Smoke on the Water*) je nastala leta 1972, besedilo pa temelji na resničnih dogodkih, saj opisuje požar iz leta 1971, ki se je zgodil v igralnici v Montreuxu v Švici. Pesem je zaščitni znak skupine, njen kitarski rif pa velja za enega najbolj ikoničnih v zgodovini rock glasbe. Skladatelj se je odločil, da ga uporabi in vkomponira kot temo fuge. Na ta način je združil tradicionalno obliko z novejšim zvokom, kar za Kuharja ni nenavadno, saj tudi sam svoj stil pisanja označuje kot neo-stil, saj so mu še vedno pomembni parametri, kot so razvoj melodije in motivov ter tradicionalni aspekti glasbe.

Máximo Diego Pujol (1957) je argentinski kitarist in skladatelj. Svoje otroštvo je preživel v Buenos Airesu, kjer se je prvič srečal s kitaro in s tangom. Povezava med tema dvema ni bila naključna, predvsem ker je bil skladatelj oče profesionalni tango pevec in ker je tango zvenel na vsakem koraku njegovega rojstnega mesta.

Podobno kot Reginald Smith-Brindle se je znašel na razpotju glede svoje poklicne poti: ni se mogel odločiti, ali bi razvijal svoj glasbeni talent ali pa študiral matematiko. Na koncu je glasba prevladala. Skladatelj se je izpopolnjeval z igranjem tanga in milonge po nočnih lokalih Buenos Airesa ter se poglobil v vse aspekte tango glasbe. Od nekdaj si je prizadeval za zlitje tradicionalnega argentinskega tanga z akademskimi glasbenimi koncepti, kar je dosegel s preučevanjem del Heitorja Villa-Lobosa in Lea Brouwerja. Danes skladbe Máxima Diega Pujola izvajajo in snemajo po vsem svetu, proučujejo pa jih tudi na mojstrskih tečajih in konferencah na najprestižnejših mednarodnih festivalih, posvečenih kitari.

Nič drugače ni z delom, ki ga bomo slišali danes, saj je tudi to s podobno tematiko in idejo. Delo, katerega naslov lahko v grobem prevedemo kot **Pet obrtniških del**, je za štiri kitare in za priložnostno dodano flavto. Kot zbirka so te skladbe izšle leta 2009 pri francoski založbi Editions Henry Lemoine, čeprav pogosto izvajajo le izbor teh. Vsaka skladba nosi naslov, ki se nanaša na določeno lokacijo ali vzdušje, ki je značilno za Buenos Aires, vsaka izmed njih pa prekipeva od ritmične raznolikosti in melodične topline, ki je značilna za južnoameriško glasbeno tradicijo.

Sprema beseda: **Elena Kostova**,
(študentka Oddelka za muzikologijo Filozofske fakultete UL,
mentor: prof. Gregor Pompe)

Kitarski orkester Akademije za glasbo Univerze v Ljubljani je začel delovati v študijskem letu 2006/07. Sestavljajo ga študenti kitare na akademiji, deluje pa pod vodstvom prof. Tomaža Rajteriča. Na začetku je bil organiziran kot dodatna ponudba za študente kitare Akademije za glasbo UL, ob uvedbi bolonjskega študijskega programa pa je postal redna študijska obveznost. Zasedba ansambla se iz leta v leto precej spreminja, zato ansambel vsako leto pripravi nov program, ki ga predstavi na letnem koncertu v okviru Koncertnega abonmaja Akademije za glasbo UL. Poleg tega nastopa v drugih krajih po Sloveniji. Do zdaj izvajana dela sledijo programski zamisli umetniškega vodje in na eni strani obsegajo priredbe tako komornih kot simfoničnih del iz zakladnice klasične glasbe (Corelli, Bach, Haydn, Dvořák, Bizet, Faure, Rossini, Schubert, Mozart), na drugi strani pa originalna dela za tovrstno zasedbo (Domeniconi, York, Dyens, Montes, Bogdanović). Krstno je izvedel tudi nekaj del slovenskih skladateljev (Žalik, Kuhar, Rus), z njim pa se občasno predstavijo tudi solisti, študenti Akademije za glasbo UL.

Obvestilo o fotografiranju in snemanju dogodka

Organizatorica Akademija za glasbo UL bo na dogodkih zajela več zaslonskih slik (fotografij) in videoposnetkov z namenom promocije dogodka oz. poročanja o njem. Fotografiranje in snemanje bosta potekala skladno z veljavnim nacionalnim Zakonom o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) in Uredbo EU 2016/679. Fotografije in videoposnetki dogodka bodo objavljeni na spletni strani, družbenih omrežjih (Facebook, Instagram, YouTube, LinkedIn, X), v publikacijah ter na promocijskem in drugem informativnem gradivu Akademije za glasbo UL. Fotografije se bodo nanašale na dogodek na splošno in ne na posamezne udeležence. Imetnik materialnih avtorskih pravic dogodka je Akademija za glasbo UL, zato kakršno koli kopiranje, vključno s snemanjem in shranjevanjem v elektronski obliki, razširjanje, spletno objavljjanje in druga uporaba razen dovoljene zasebne rabe ni dovoljena brez predhodnega dovoljenja Akademije za glasbo UL. Za dodatne informacije se obrnite na pooblaščen osebo za varstvo osebnih podatkov na Akademiji za glasbo UL: Manja Belina (manja.belina@ag.uni-lj.si).

AG

UNIVERZA V LJUBLJANI
Akademija za glasbo

TUTTI

KONCERTNA 2024
SEZONA 2025

AG

KITARSKI ORKESTER
AKADEMIJE ZA GLASBO UL
z gosti

Dirigent: prof. Tomaž Rajterič

Četrtek, 15. maj 2025, ob 19.30
Akademija za glasbo UL, Dvorana Julija Betetta

SPORED

Antonio Salieri (1750–1825) | prir. Bryan Johanson SINFONIA VENEZIANA

1. Allegro assai
2. Andante garzioso
3. Presto

Johannes Brahms (1833–1897) | prir. Tomaž Rajterič LIEBESLIEDER WALZER | LJUBEZENSKI VALČKI, op. 52

Solisti:

Nives Hažić, sopran (Mentorica: prof. Matjaž Robavs)
Ana Benedik, alt (Mentor: doc. Theresa Plut)
Fabjan Trbara, tenor (Mentor: prof. Matjaž Robavs)
Blaž Stajanko, bas (Mentor: prof. Matjaž Robavs)

►

Reginald Smith-Brindle (1917–2003) GRANDE CHACONNE

Sodelujeta tolkalista:

Klemen Juvančič in Rok Kastelec
(Mentor: izr. prof. Simon Klavžar)

Nejc Kuhar (1987) FUGA NA TEMO SMOKE ON THE WATER

Maximo Diego Pujol (1957) PIEZAS ARTESANALES

1. Mediodía en Belgramo
2. Alguna calle gris
3. Plaza Miserere
4. Tangazo a medianoche
5. Un domingo en La Boca

Solistka: **Tjaša Forte, flavta**
(Mentor: prof. Matej Grahek)

►

Kitarski orkester UL AG:

Martin Javornik, Stojan Kuhar, Peter Markoli,
Maks Zakrajšek, Teodor Cotič, Vita Blagovič,
Danijela Krstović, Jurij Mušič, Eva Pišek, Tea Čerenak,
Miha Koretič, Domen Gvozdanović, Ajda Omladič,
Clara Lucia Paolucci Kolosovski, David Peršič,
Tadej Cizej, Martin Mutec, Luka Petrovič,
Vitja Kovačević, Eman Ganič

Antonio Salieri (1750–1825), strogo gledano italijanski skladatelj, ki je svojo kariero gradil na Dunaju, je bil predvsem operni skladatelj. Veliko je prispeval k razvoju dunajskega glasbenega življenja med letoma 1770 in 1820 ter veljal za skladatelja, ki je znal združiti moč nemške glasbe s sladkostjo italijanskega sloga. Zato ne preseneča, da je pisal (uspešne) opere tudi za Italijo in Pariz. Med 1778 in 1789 je napisal 5 komičnih oper za gledališča v Milanu, Benetkah in Rimu, predvsem zato ker je njegov delodajalec, razsvetljeni Jožef II. leta 1776 preuredil dunajska dvorna gledališča tako, da se je pozornost preusmerila iz oper na govorne drame. To je za Salierija pomenilo manj priložnosti za skladanje opernih del na Dunaju, zato je svoj pogled usmeril v Italijo. Med temi operami sta bili tudi *La Scuola de' gelosi* (1778), ki je dosegla največji uspeh, in *La Partenza inaspettate* (1779), ki predstavljata gradivo za nastanek skladbe **Sinfonia Veneziana**. Prvi stavek simfonije je prevzet iz opere *La Scuola de' gelosi*, drugi in tretji pa iz *La Partenza inaspettate*.

Zastavlja se vprašanje, ali je delo svoj naslov dobilo po mestu nastanka prve opere? Salieri je namreč takrat prišel iz Milana v Benetke. Medtem je druga opera nastala za mesto Rim. Tako novonastala skladba odraža Salierijev operni slog, ki predstavlja most med Gluckovo in Mozartovo operno ustvarjalnostjo. Trije stavki simfonije kažejo njegovo nadarjenost za oblikovanje lirčnih melodij in dramatičnih glasbenih potez, eleganco, lahkotnost in prefinjenost. Čeprav je Salierijev slog postal zastarel že v času njegovega življenja, so njegova dela izvajana, snemana in prirejana še danes. Tako je tudi s priredbo skladbe *Sinfonia Veneziana* za kitarski kvartet ameriškega koncertnega kitarista, skladatelja in avtorja **Bryana Johansona** (1951), ki je ne samo razširil repertoar za to zasedbo, ampak tudi aktualiziral Salierijevo glasbo.

V približno istem času, ko je **Johannes Brahms** (1833–1897) dokončeval svoj *Nemški rekviem*, so nastali tudi njegovi **Ljubezenski valčki, op. 52**. To je dokaz, da je v letih 1868 in 1869 skladatelj še vedno pisal v intimnejših žanrih, ki so ga približali glasbenim ljubiteljem in domačemu muziciranju. Odločil se je uglasbiti besedila iz zbirke z naslovom *Polydora* nemškega pesnika in filozofa Georga Friedricha Daumerja, ki je bil eden njegovih najljubših pesnikov. Šlo je za zbirko poljubnih priredb mednarodne ljudske poezije, iz katere je Brahms izbral le ruske, poljske in madžarske pesmi in jih oblikoval v kratke skladbe za štiri pevske soliste (sopran, alt, tenor in bas) in klavir štiriročno. Besedila izražajo radostno pričakovanje izpolnitve ljubezni, ki jih je vsestranski skladatelj spretno prenesel v glasbo. Splošno znano je bilo, da je Brahms rad

igral valčke na klavirju in se zanje vedno znova navdihoval, predvsem v času, ko je obiskoval Dunaj, ki je veljal za prestolnico valčka. Tako ne preseneča, da je v razmeroma kratkem času napisanih 18 skladbic, ki so krstno izvedbo doživele prav na Dunaju. Klavirsko spremljavo je izvajal skladatelj sam skupaj s Claro Schumann, ki je bila njegova tesna prijateljica. Z *Ljubezenskimi valčki* je pri občinstvu požel takojšen uspeh, zaradi česar se je Brahms odločil ustvariti še nadaljevanje, ki pa ni bil tako uspešno. Pozneje so miniature pogosto prirejali, priredbe je pisal tudi Brahms sam. Za priredbo za kitarski orkester je poskrbel profesor **Tomaž Rajterič**.

Reginald Smith-Brindle (1917–2003) je bil angleški skladatelj in pisec o glasbi. Čeprav sta bila njegova starša amaterska glasbenika, ga nista podpirala pri odločitvi, da bi postal profesionalni glasbenik. V mladosti se je učil igrati na flavto, klarinet, saksofon in klavir ter se zanimal za orgle in kitaro. Poklicno se je odločil postati arhitekt, ampak zaradi druge svetovne vojne je bil njegov študij prekinjen. Bil je vpoklican v vojsko.

V tem času se je učil kontrapunkt in se ponovno posvetil kitari, inštrumentu, ki ga je najbolj poznal. Po vojni je študiral kompozicijo v Italiji, med drugim se je učil tudi pri Ildebrandu Pizzettiju in Luigiju Dallapiccoli. Zanj privlačna je bila šola firenških dvanajsttotskih skladateljev, med katere prištevamo Bartolozzija, Bussottija in Beria. Brindlov kompozicijski slog je zelo vsestranski, kljub temu je za občinstvo težje sprejemljiv. Tako je tudi z njegovo skladbo **Grande Chaconne**, ki je bila prvič izvedena leta 1933. Napisana je za kitarski ansambel in dve tolkali. Gre za zelo individualistično delo. V skladbi se prepleta veliko elementov, pomembna je vloga ritma in njegove fluidnosti, ki se ohranja predvsem v tolkalih. Slišna je skladateljeva želja ter odprtost do inovacij, s katerimi je močno vplival na razvoj britanske glasbe.

V Sloveniji rojen kitarist, skladatelj in pedagog **Nejc Kuhar** (1987), ki deluje in živi na Dunaju, je svojo skladateljsko pot začel zelo zgodaj, predvsem s pisanjem rock, metal in pop pesmi. Kitaro je resneje začel igrati pri svojih trinajstih letih, za svoje skladateljsko delo pa pravi, da ga ustvarja z inštrumentom v roki. Leta 2017 je napisal fugo na znano rock himno **Smoke on the Water** angleške rock skupine Deep Purple. Šlo je za naročilo hrvaškega kitarskega ansambla Laurum, za katerega je značilno, da je vsak izmed njegovih članov zaključil študij pri priznanem italijanskem kitaristu in pedagogu prof. Carlu Marchioneju. Njihov repertoar je zelo raznovrsten, igrajo skladbe in priredbe različnih časovnih obdobj in različnih